

Scientific journal
PHYSICAL AND MATHEMATICAL EDUCATION
Has been issued since 2013.

ISSN 2413-158X (online)
ISSN 2413-1571 (print)

Науковий журнал
ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНА ОСВІТА
Видається з 2013.

<http://fmo-journal.fizmatsspu.sumy.ua/>

Атаманюк С.І. *Методологічні основи дослідження підготовки майбутніх фахівців фізичної культури і спорту до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності. 2018. Випуск 1(15), частина 3. С. 59-63.*

Atamanyuk S. *Methodological bases of research of preparation of future experts of physical culture and sports for use of innovative types of motor activity in professional activity. Physical and Mathematical Education. 2018. Issue 1(15), part 3. P. 59-63.*

УДК 378:[37.091.12.011.3-051:796]

С.І. Атаманюк

Національний університет «Запорізька політехніка», Україна

МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ ДО ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ВИДІВ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Анотація. Нині відбувається процес модернізації системи освіти, що вимагає випереджаючої розробки прогресивних і методично виправданих концепцій, педагогічних технологій і оволодіння ними майбутніми фахівцями фізичної культури і спорту. Істотні зміни мають відбутися і в професійній підготовці фахівців з фізичної культури і спорту, які завтра будуть провідниками нового знання в фізкультурній освіті. Основна ідея модернізації процесу професійної підготовки фахівців з фізичної культури і спорту полягає в тому, щоб як мінімум створити умови, що дозволяють студентам в навчально-виховному процесі закладу вищої освіти розвивати креативне мислення, творчо осмислювати і освоювати інноваційні технології фізичного виховання, а як максимум створити життєздатну педагогічну систему, засновану на інноваційних технологіях науково-педагогічної освіти, яка дозволить домогтися сучасної якості підготовки фахівця нового типу, що володіє знаннями, вміннями і навичками новатора. У даний час для фахівців, що працюють в сфері фізичної культури, спорту, туризму та фізичної реабілітації актуальності набувають інноваційні знання і вміння з питань навчання і реабілітації від самих азів до вищих щаблів майстерності, а також цілісний процес оздоровчого тренування з особами різного рівня підготовленості, віку і стану здоров'я засобами інноваційних видів рухової активності. Підготовка майбутніх фахівців фізичної культури і спорту до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності. У статті розкрито методологічні основи професійної підготовки майбутніх фахівців фізичної культури і спорту до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності, на конкретно-науковому рівні виділено професійно-особистісний, редуційний, діяльнісний, інноваційний, оздоровчий, гендерний, біосоціокультурний підходи.

Ключові слова: професійна підготовка; фахівці фізичної культури і спорту; інноваційні види рухової активності; методологічні підходи.

Постановка проблеми. В останні роки змінилися пріоритети й ціннісні орієнтири сучасного українського суспільства, які детермінували необхідність оновлення багатьох галузей діяльності. Характерними ознаками перетворень у галузі фізичної культури і спорту (ФКіС) стали: поширення оздоровчих систем стародавнього сходу (хатха-йога, цигун, тайцзицунь тощо); популяризація нетрадиційних форм рухової активності (степ-аеробіка, аквааеробіка, спінбайк-аеробіка, бодікомбат, бодіпамп, фітболгімнастика, стретчинг, зумба, боса, джампінг, флай-фітнес, слайдаеробіка, канго-джампа та ін.); поява нових (фрістайл, віндсерфінг тощо) та відродження національних видів спорту і народних ігор (бойовий гопак, хортинг, ковчівки тощо); розвиток різних форм фізкультурно-оздоровчої та спортивної і спортивно-масової роботи; перегляд змісту «традиційних» для галузі ФКіС професій (тренер, вчитель фізкультури) та поява нових (інструктор (організатор) спортивно-масової роботи, інструктор-тренер, інструктор комерційного виду діяльності, спортивний менеджер тощо), що обумовлює запит на фахівців галузі ФКіС, які спроможні опанувати, підтримати, навчити, популяризувати різні, у тому числі, й інноваційні види рухової активності. Сьогодні професійна підготовка фахівців галузі здійснюється за відповідними освітніми (освітньо-професійними або освітньо-науковими) програмами на різних рівнях вищої освіти (бакалавр, магістр, доктор філософії). Отже, підготовка майбутніх фахівців фізичної культури і спорту у ЗВО має бути спрямована на формування готовності майбутніх фахівців фізичної культури і спорту до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності.

Аналіз актуальних досліджень. Модернізація освітньо-професійних програм спеціальності «017 Фізична культура і спорт» корелює з національною освітньою політикою, оскільки уможливлена низкою нормативних документів: Закон України «Про вищу освіту» (2014); Закон України «Про освіту» (2017); Закон України «Про фізичну культуру і спорт» (2021, із змінами); Національна стратегія з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року «Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація» (2016); Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки (2013), Стратегія розвитку інформаційного

суспільства в Україні (2013), Цільова соціальна комплексна програма розвитку фізичної культури і спорту на період до 2024 року (2017); Національний класифікатор України «Класифікатор професій» ДК 003:2010, Національна рамка кваліфікацій (2020) та інші.

Аналіз наведених документів засвідчує, що реформування змісту вищої професійної освіти має відповідати як потребам розвитку національної економіки, так і запитам ринку праці, а тому актуалізується проблема підготовки майбутніх фахівців ФКіС до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності.

Дослідження стану розробленості означеної проблеми виявило наявність таких результатів:

– обґрунтовано теоретико-методологічні засади формування системи спорту для всіх (М. Дутчак), систем спортивної підготовки (В. Платонов), рекреаційної діяльності різних груп населення (О. Андреева), закономірностей функціонування сфери фізичної культури та спорту в умовах сучасного ринку праці (Є. Імас, Ю. Мічуда та ін.), концептуальні основи професійної підготовки фахівців у галузі ФКіС (О. Ажиппо, В. Приходько, О. Томенко та ін.);

– охарактеризовано методичні аспекти підготовки фахівців фізичної культури і спорту (А. Гладішев, В. Пономарьов, О. Сайкіна, О. Шукатка та ін.), підходи до навчання рухам в умовах підтримки статокінетичної урівноваги (В. Болобан), особливості процесу оволодіння складними біомеханічними рухами, характерними для гімнастичних вправ (Ю. Гавердовський та ін.), для стійкості та балансування тіла людини (С. Ткаченко, О. Філоненко та ін.), визначення показників швидкісних рухових дій (С. Гаркуша, В. Худик та ін.);

– обґрунтовано вплив рухової активності на формування основ здоров'я у процесі фізичного виховання (Г. Куртова, М. Огієнко, О. Почтар та ін.), біометрії рухових дій людини (М. Носко, О. Архіпов та ін.);

Водночас проведений аналіз наявного теоретичного й практичного досвіду професійної підготовки майбутніх фахівців фізичної культури і спорту засвідчив відсутність системних напрацювань щодо професійної підготовки майбутніх фахівців фізичної культури і спорту (ФКіС) до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності.

Мета статті. Розкрити методологічні основи професійної підготовки майбутніх фахівців фізичної культури і спорту до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності.

Методи дослідження – теоретичні, спрямовані на здобуття об'єктивних даних та висновків щодо специфіки предмета дослідження, – систематизація та узагальнення результатів наукових досліджень в галузі професійної освіти для характеристики стану розробленості проблеми підготовки майбутніх фахівців ФКіС до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності, аналіз та екстраполяція наукових результатів з проблеми дослідження, одержаних у процесі вивчення психологічної, соціологічної, педагогічної літератури, для визначення й обґрунтування теоретичних і практичних засад підготовки майбутніх фахівців ФКіС до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності.

Виклад основного матеріалу. Розглядаючи праці вітчизняних та зарубіжних науковців виділимо сучасні підходи до формування основ фізичної культури особистості студентської молоді, які найбільш часто зустрічаються у дослідженнях:

– особистісно орієнтований (А. Адлер, О. Асмолов, Г. Балл, І. Бех, А. Брушлинський, В. Давидов, І. Зязюн, І. Кон, В. Кремь, В. Ломов, А. Маслоу, В. Моляко, Н. Ничкало, Г. Олпорт, В. Рибалка, К. Роджерс, В. Столін, Б. Федоришин, П. Фрейре, К. Юнг);

– діяльнісно орієнтований (Б. Ананьєв, Г. Антонов, Н. Бадмаєва, Л. Велипенко, Л. Виготський, П. Гальперін, В. Запорожанов, І. Ільєсов, Т. Круцевич, О. Леонтєв, А. Петровський, Л. Пилипей, З. Решетова, С. Рубінштейн, Н. Тализіна, Н. Турчина, Л. Фрідман, А. Хуторський, В. Яременко);

– системний (В. Безпалько, О. Лосєв, З. Юдін, А. Суббето);

– середовищний (О. Асмолов, С. Мартиненко, В. Рубцов, В. Ясвін).

Визначені основні підходи актуалізують процес формування фізичної культури особистості студента, яке, на нашу думку, потребує окремого комплексного аналізу з точки зору визначення методологічних засад та практичного впровадження у навчально-виховний процес ЗВО. Вважаємо, що використання у цьому процесі сучасних підходів надає нову інформацію щодо збалансованого педагогічного впливу як на рухову діяльність, так і на психічні функції, на інтелектуальні та фізичні якості, спортивні здібності особистості студента.

Нами на філософському рівні методології виділені діалектичний та екзистенційний підходи; на загальнонауковому – системний підхід, на конкретно-науковому – професійно-особистісний, редукційний, діяльнісний, інноваційний, оздоровчий, гендерний, біосоціокультурний.

На думку А. Баскакова і Н. Туленкова, *діалектичний підхід* є найбільш виразним вченням про розвиток. Розвиток сприймається як нескінченний, але поступовий, інколи суперечливий процес, де домінянтою виступає поступальне сходження від нижчого до вищого, від старого до нового, від простого до складного і який описується певними законами й принципами [3, с. 31]. Філософське положення про діалектичну єдність змісту й форми зумовлює необхідність постійного коригування й узгодження між собою змісту, форм, методів, засобів навчання й виховання тощо. Інший підхід філософського рівня, на який ми спираємося, - *екзистенційний*, автором якого є В. Франкл. Відповідно до цього підходу, важливим фактором реалізації професійної підготовки майбутніх фахівців ФКіС у закладах вищої освіти є створення умов для формування у студентів власної системи сенсів і мотивів, усвідомлення важливості морального вибору й відповідальності за нього, унаслідок чого в студента виникає потреба в самоаналізі, формується здатність зайняти незалежну позицію по відношенню до обставин, формується пріоритет цінностей творчості й основного засобу їх реалізації.

В. П. Андрущенко вважає, що *«системний підхід* – це спосіб наукового пізнання та практичної діяльності, що вимагає розгляду частин у нерозривній єдності з цілим» [1, с. 536]. Узагальнення науково-педагогічних підходів щодо використання системного підходу свідчить про можливість і доцільність його використання при вирішенні проблеми дослідження, оскільки він дозволяє розглядати професійну підготовку майбутніх фахівців ФКіС до використання інноваційних видів рухової активності як педагогічну систему, яка пов'язує між собою низку компонентів, що виступають системотвірними факторами: мета, підходи й принципи, педагогічні умови, зміст освіти, форми і методи навчання, засоби навчання, діагностичний апарат для визначення ефективності побудованого освітнього процесу (компоненти, критерії, показники).

Оскільки в межах нашого дослідження професійну підготовку майбутнього фахівця ФКіС ми розуміємо як формування його всебічно розвинутої особистості, здатної до творчого професійної діяльності, то доцільним є використання *професійно*

особистісного підходу. Його теоретичне обґрунтування представлено у роботах таких науковців, як А. Маркової [8], С. Батишева [10] та ін. Потреба залучення професійно-особистісного підходу в нашому дослідженні передбачає розроблення педагогічної системи професійної підготовки майбутніх фахівців ФКіС до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності з урахуванням базових потреб фахівців, їхніх очікувань, їхнього рівня умотивованості (професійної та освітньої), а також їхніх індивідуально-психологічних особливостей.

Редукційний підхід характеризується узагальненням фактів, що набувають наукового знання у суміжних з ФКіС галузях. Вивчення закономірностей психофізичної адаптації до фізичних навантажень дозволяє суттєво розширити компоненти педагогічної системи, котрі б відповідали специфіці діяльності індивіда, особливостям його біологічного розвитку. Відповідно до контексту нашого дослідження використання інноваційних вибів рухової активності (здоров'язберезжувальних інновацій) вимагає системи базових знань про особливості антропометричного розвитку людини та його співвідношення із допустимими фізичними навантаженнями [7; 12]. Підхід ґрунтується на сприйнятті фізкультурної освіти крізь призму проблем самостійної підтримки власного здоров'я, опанування навичок оздоровлення з використанням природних ресурсів і засобів, визначення та реальне практичне втілення оптимальних обсягів рухової активності в її різновидах (побутової, оздоровчої, рекреаційно-оздоровчого спорту). Редукційний підхід передбачає організацію педагогічного середовища, яке уможливує комфортне входження для кожного студента у світ здоров'я і яке сприяє формуванню мотивації до ведення здорового способу життя через використання інновацій, у т.ч. інноваційних видів рухової активності.

Інноваційний підхід у професійній освіті – створення та застосування інновацій, що є продуктом усвідомленої, цілеспрямованої, науково культивованої міждисциплінарної діяльності педагогічних працівників, скерованої на підвищення ефективності освітнього процесу та зростання якості підготовки випускників. Інноваційну діяльність визначають також як цілеспрямоване перетворення практики освітньої діяльності шляхом створення, розповсюдження й освоєння нових освітніх систем або їх компонентів [13]. У навчальному процесі ЗВО галузі ФКіС доцільним є використання різноманітних інновацій, основою яких є інтерактивність і максимальна наближеність до реальної професійної діяльності майбутнього фахівця ФКіС. Важливо, передусім, показати майбутнім фахівцям ФКіС переваги новітніх методів і технологій, навчити їх розуміти, де і в чому вони продуктивніші від тих методик, що вважаються традиційними у фізичному вихованні, висвітлити їх можливості для розвитку самого педагога. Це дозволить підготувати студентів до впровадження та створення інновацій і націлити їх на нестандартність у власній роботі з фізичною виховання різних верств населення [13].

Основним положенням *діяльнісного підходу* є провідна роль діяльності у процесі формування особистості (Г. Атанов [2], В. Козаков [6] та ін.). Повноцінний професійний розвиток фахівця ФКіС можливий лише за умов наявності активної, емоційно насиченої освітньої діяльності, яка зорієнтована на професійне зростання та сприяє задоволенню власних потреб особистості та потреб її оточення. Тому діяльнісний підхід у підготовці фахівців ФКіС до використання інноваційних видів рухової активності обумовлює організацію роботи викладачів і студентів на основі інтеграції концептуальних, стратегічних, організаційних, проєктувальних та процесуально-операційних цілей освітнього процесу.

Оздоровчий (валеологічний) підхід, як один із провідних передбачає забезпечення знаннями, вміннями та навичками щодо укріплення і підтримання оптимального стану здоров'я у всіх його складових (фізичній, психічній, сексуальній тощо). Парадигма оздоровлення стоїть у такому розумінні за рангом вище за інформаційний, аксіологічний та інші компоненти. Одним із перших цей підхід запропонував В. Приходько [9] через розробку напрямів непрофесійної фізкультурної освіти студентства, педагогічних технологій формування студентів технічних і гуманітарних спеціальностей як будівничих власного здоров'я. Оздоровчий і профілактичний ефект фізичної активності пов'язаний з активізацією функцій опорно-рухового апарату та обміну речовин. Фізичну активність у більшості випадків ототожують з рухами (моторні функції організму людини, які полягають і виражені зміною положень тіла та руховою діяльністю людини загалом).

Розвідка А. Ворожбітової репрезентує *гендерний підхід* до професійної діяльності фахівця з фізичної культури і спорту [4]. Реалізації гендерного підходу до навчання та виховання присвячені праці М. Куїнджі та Є. Лапонової, Н. Козловської, С. Чубарової, В. Єремєєвої, Л. Тарасенко. Про відмінності у прояві мотивів інтересів школярів у галузі фізичної культури і спорту свідчать роботи Г. Безверхньої, Т. Круцевич, Н. Кунашенко, М. Саїнчука. Біологічні й статеві особливості юнаків і дівчат суттєво впливають на їхні поведінкові реакції, ціннісні орієнтації при навчанні в школі, комунікації з одногрупниками, батьками, що може розглядатися через призму психофізіологічного статусу і впливу умов виховання – тобто з точки зору соціокультурного статусу, що наближає нас до розуміння гендеру. Науковці зазначають, що особливо гострі проблеми гендерної диференціації пов'язані з дитинством, бо якість і рівень уявлень про гендерну диференціацію впливають на її розвиток [11].

Біосоціокультурний підхід ґрунтується на невід'ємному розумінні фізкультурної освіти як триєдності біологічної, соціальної та культурної складових, у сполученні яких фахівці вбачають результативність процесу формування фізичної культури особистості. Зазначений підхід посів пріоритетне місце у практиці, поєднуючи фізкультурну освіту з процесом соціалізації, урахуванням біологічних властивостей людини як природної істоти, яка розвивається в культурному середовищі. Біосоціокультурний підхід до фізкультурної освіти означає поєднання тілесного, соціального і культурного аспектів особистості в її цілісному бутті, що дозволяє досягти мети фізкультурної освіти [5].

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, нами виділені такі методологічні підходи:

1) на філософському рівні методології – діалектичний та екзистенційний підходи; діалектичний закон єдності і боротьби протилежностей обумовлює необхідність виявлення, усвідомлення й подолання зовнішніх і внутрішніх суперечностей, які виявляються у процесі навчання і виховання (суперечності між ресурсами особистості та вимогами, які перед нею ставляться); у здійсненні професійної діяльності фахівців ФКіС (суперечності між педагогічною та ринковою аспектами діяльності фахівців ФКіС); відповідно до екзистенційного підходу, важливим фактором реалізації професійної підготовки майбутніх фахівців ФКіС у закладах вищої освіти є створення умов для формування у студентів власної системи сенсів і мотивів, усвідомлення важливості морального вибору й відповідальності за нього, унаслідок чого в студента виникає потреба в самоаналізі, формується здатність зайняти незалежну позицію по відношенню до обставин, формується пріоритет цінностей творчості й основного засобу їх реалізації;

2) на загальнонауковому рівні методології – системний підхід, який дозволяє розглядати професійну підготовку майбутніх фахівців ФКіС у закладах вищої освіти як відкриту педагогічну систему, яка передбачає сукупність взаємопов'язаних компонентів: системоутворювальних факторів, мети, принципів, умов і суб'єктів педагогічного процесу, змісту освіти, форм і методів педагогічного процесу, засобів навчання й виховання, критеріїв ефективності освітнього процесу;

3) на конкретно-науковому рівні методології – професійно-особистісний, редуційний, діяльнісний, інноваційний, оздоровчий, гендерний, біосоціокультурний.

Подальших досліджень потребують методологічні положення підготовки фахівців галузі ФКіС, що базуються на загальнопедагогічних закономірностях, що розглядаються як зв'язки між спеціально створеними й об'єктивно наявними умовами і досягнутими результатами, і є специфічними принципами підготовки фахівців ФКіС до використання інноваційних видів рухової активності у професійній діяльності.

Список використаних джерел

1. Андрущенко В.П. Філософський словник соціальних термінів. Харків: Р.И.Ф.; 2005. 672 с.
2. Атанов Г.А. Деятельностный подход в обучении. Донецк : ЕАИ-Пресс, 2001. 160 с.
3. Баскаков А. Я., Туленков Н. В. Методология научного исследования. Киев : МАУП, 2002. 216 с.
4. Ворожбитова А.Л. Гендерные компоненты теории физической культуры. Майкоп: Адыгейский гос. ун-т. 2008. 189 с.
5. Григорьев В. И. Социокультурная интеграция содержания неспециального физкультурного образования студентов вузов : автореф. дис. ... докт.пед. наук : спец. 13.00.04 «Теория и методика физического воспитания, спортивной тренировки, оздоровительной и адаптивной физической культуры». СПб., 2002. 59 с.
6. Козаков В. А., Артюшина М. В., Котикова О. М. та ін. Психологія діяльності та навчальний менеджмент / за заг. ред. В. А. Козакова. Київ : КНЕУ, 2003. 829 с.
7. Козленко М. П., Вільчковський Є. С., Цвек С. Ф. Теорія і методика фізичного виховання. Київ : Вища школа, 1984. 326 с.
8. Маркова А. К. Психология профессионализма. Москва : МГФ «Знание», 1996. 308 с.
9. Приходько В. В. Педагогические основы физкультурного образования студентов (опыт игрового проектирования и экспертизы) : дис. ... докт.пед. наук : 13.00.04. Москва, 1991. 416 с.
10. Профессиональная педагогика / под ред. С. Я. Батышева. Москва : Профессиональное образование, 1997. 512 с.
11. Сивак О., Прокопенко О., Цикалюк О., Полікарчук І. Здоров'я жінок в Україні: права, можливості та рекомендації. Київ: Паперовий Змії-ОПТ. 2019. 154 с.
12. Теорія і методика фізичного виховання : у 2 т. / за ред. Т. Ю. Круцевич. Київ : Олімпійська література, 2008. Т. 1. 391 с.; Т. 2. 366 с.
13. Хуторской А. В. Педагогическая инноватика: методология, теория, практика. Москва : УНЦ ДО, 2005. 222 с.

References

1. Andrushchenko V.P. (2005). Philosophical dictionary of social terms. Kharkiv: RIF. [in Ukrainian].
2. Atanov G.A. (2001). An activity-based approach to learning. Donetsk: EAI-Press. [in Russian].
3. Baskakov A. Ya., & Tulenkov N.V. (2002). Methodology of scientific research. Kiev: MAUP. [in Russian].
4. Vorozhbitova A.L. (2008). Gender components of the theory of physical culture. Maikop: Adyghe state un-ty. [in Russian].
5. Grigoriev V.I. (2002). Socio-cultural integration of the content of non-special physical education of university students: author. dis. ... doct.ped. sciences: spec. 13.00.04 "Theory and methodology of physical education, sports training, health-improving and adaptive physical culture." SPb. [in Russian].
6. Kozakov V.A., Artyushina M.V., Kotikova O.M. & others. (2003). Psychology of activity and educational management / for general. ed. VA Kozakov. Kyiv: KNEU. [in Ukrainian].
7. Kozlenko M.P., Vilchkovsky E.S., & Tsvek S.F. (1984). Theory and methods of physical education. Kyiv: Higher School. (in Ukrainian).
8. Markova A.K. (1996). Psychology of professionalism. Moscow: MGF "Knowledge". [in Russian].
9. Prikhodko V.V. (1991). Pedagogical foundations of students' physical education (experience of game design and expertise): dis. ... doct.ped. sciences: 13.00.04. Moscow. [in Russian].
10. Professional pedagogy (1997) / ed. S. Ya. Batysheva. Moscow: Professional education. [in Russian].
11. Sivak O., Prokopenko O., Tsykalyuk O., & Polikarchuk I. (2019). Women's health in Ukraine: rights, opportunities and recommendations. Kyiv: Paper Snake-WHOLESALE. [in Ukrainian].
12. Theory and methods of physical education (2008): in 2 volumes / ed. T. Yu. Krutsevich. Kyiv: Olympic Literature. [in Ukrainian].
13. Khutorskoy A. V. (2005). Pedagogical innovation: methodology, theory, practice. Moscow: UTS DO. [in Russian].

METHODOLOGICAL BASES OF RESEARCH OF PREPARATION OF FUTURE EXPERTS OF PHYSICAL CULTURE AND SPORTS FOR USE OF INNOVATIVE TYPES OF MOTOR ACTIVITY IN PROFESSIONAL ACTIVITY

Svitlana Atamanyuk

Zaporizhzhya Polytechnic National University, Ukraine

Abstract. *Currently, the process of modernization of the education system is underway, which requires the advanced development of progressive and methodically justified concepts, pedagogical technologies and their mastery by future specialists in physical culture and sports. Significant changes should take place in the professional training of specialists in physical culture and sports, who tomorrow will be the leaders of new knowledge in physical education. The main idea of modernization of the process of professional training of specialists in physical culture and sports is to at least create conditions that allow students in the educational process of higher education to develop creative thinking, creatively comprehend and master innovative technologies of physical education, and at most create a viable pedagogical system based on innovative technologies of scientific and pedagogical education, which will achieve the modern quality of*

training of a new type of specialist with the knowledge, skills and abilities of an innovator. Currently, for professionals working in the field of physical culture, sports, tourism and physical rehabilitation are gaining innovative knowledge and skills in training and rehabilitation from the basics to the highest levels of skill, as well as a holistic process of health training with people of different levels of training, age and health by means of innovative types of motor activity. Training of future specialists in physical culture and sports in the university should be aimed at forming the readiness of future specialists in physical culture and sports to use innovative types of physical activity in professional activities. The article reveals the methodological foundations of professional training of future specialists in physical culture and sports to use innovative types of physical activity in professional activities, at the specific scientific level highlights professional-personal, reduction, activity, innovative, health, gender, biosociocultural approaches.

Key words: professional training; specialists in physical culture and sports; innovative types of motor activity; methodological approaches.